

Utrecht

De stad waadt met haar voeten
in de Oude Rijn en slingert
met haar grachten door de tijd,
de werven vol herinnering.

De kerken pogen kruiselings
de hemel te bevaren, maar
zijn al jaren met gesloten ogen
in zichzelf gekeerd.

Kromgegroeide huizen staren
zwijgend in vermoeide straten.
Elke voetstap laat een wereld
achter, spreekt een eigen taal.

Ik moet met duizend woorden
zoeken naar mijn verhaal, dat
ligt te drogen in de handen
van de stad en wacht.

Alles wat ik dacht en leefde
ligt verweven in haar schoot,
een grillig grondpatroon,
waarop ik groter groeide.

Hoe maak ik haar klein,
zodat ze in het ritme past
van wat ik schrijf en haar
betovering zal blijven.

Els van Stalborch